GENERALINIO ADVOKATO YVES BOT IŠVADA,

pateikta 2008 m. sausio 31 d. [1]

1. Šiuo ieškiniu Ispanijos Karalystė prašo panaikinti 2004 m. liepos 19 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 1415/2004, nustatančio didžiausias metines žvejybos pastangas tam tikroms žvejybos zonoms ir žvejybos rūšims [2], 1–6 straipsnius.

2. Šis ieškinys pareikštas po to, kai Ispanijos Karalystės pareikštas ieškinys dėl 2003 m. lapkričio 4 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 1954/2003 dėl su tam tikromis Bendrijos žvejybos vietomis ir ištekliais susijusios žvejybinės pastangos valdymo ir pakeičiančio Reglamentą (EB) Nr. 2847/93 bei panaikinančio Reglamentus (EB) Nr. 685/95 bei (EB) Nr. 2027/95 [3], 3, 4 ir 6 straipsnių, buvo Teisingumo Teismo atmestas 2006 m. kovo 30 d. Sprendimu *Ispanija prieš Tarybą* [4].

3. Šiame sprendime Teisingumo Teismas nusprendė, kad atsižvelgiant į tai, jog ginčijamos nuostatos yra neatskiriamos nuo likusios Reglamento Nr. 1954/2003 dalies, Ispanijos Karalystės pateikti reikalavimai panaikinti šį reglamentą iš dalies yra nepriimtini ir ieškinys dėl to turi būti atmestas [5].

4. Laukdamas, kol bus priimtas aptariamas sprendimas, Teisingumo Teismas 2005 m. kovo 2 d. nusprendė sustabdyti šios bylos nagrinėjimą. Priėmus minėtą sprendimą *Ispanija prieš Tarybą*, Ispanijos Karalystė paprašė, kad bylos nagrinėjimas būtų atnaujintas.

5. Grįsdama šį ieškinį, Ispanijos Karalystė pagal EB 241 straipsnį pareiškė prieštaravimą dėl Reglamento Nr. 1954/2003 teisėtumo.

6. Šioje išvadoje pirmiausia paaiškinsiu, kodėl šis prieštaravimas dėl teisėtumo, mano

1 — Originalo kalba: prancūzų.

2 — OL L 258, p. 1.

3 — OL L 289, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 4 sk., 6 t., p. 44.

4 — C-36/04, Rink. p. I-2981.

5 — Minėtas sprendimas *Ispanija prieš Tarybą* (21 punktas).

nuomone, turi būti pripažintas priimtinu. Tada nurodysiu priežastis, dėl kurių manau, kad su Ispanijos Karalystės pateiktais argumentais šiam prieštaravimui dėl teisėtumo pagrįsti negalima sutikti ir todėl šis ieškinys turi būti atmestas kaip nepagrįstas.

I — Teisinis pagrindas

A — *Reglamentas Nr. 1954/2003*

7. Pagal 2002 m. gruodžio 20 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 2371/2002 dėl žuvų išteklių apsaugos ir tausojančio naudojimo pagal Bendrąją žuvininkystės politiką [6] 4 straipsnio 1 dalį „Taryba turi nustatyti naudojimosi vandenimis bei ištekliais ir tausojančios žvejybos valdymo Bendrijos priemones“. Konkrečiai aptariamo straipsnio 2 dalies f punkte paminėtos priemonės, kurios „riboja žvejybinę pastangą“.

8. Reglamentas Nr. 1954/2003 yra viena iš šių priemonių. Pagal reglamento 1 straipsnį šis reglamentas „nustato su žvejybinės pastangos valdymu Tarptautinės jūrų tyrinėjimo tarybos (ICES) V, VI, VII, VIII, IX ir X rajonuose bei Žvejybos Rytų Centriniame Atlante komiteto (CECAF) 34.1.1, 34.1.2 ir 34.2.0 kvadratuose susijusios sistemos kriterijus ir procedūras“.

9. Pagal to paties straipsnio 2 dalies b punktą „žvejybinė pastanga – tai žvejybos laivo pajėgumo ir jo veiklos sandauga; laivų grupės žvejybinė pastanga – tai visų grupės laivų žvejybinių pastangų visuma“.

10. Reglamento Nr. 1954/2003 antroje konstatuojamojoje dalyje patikslinta, kad „Ispanijos ir Portugalijos stojimo akto [7] 156–166 straipsniuose ir 347–353 straipsniuose apibrėžtas naudojimosi tam tikromis vietomis ir tam tikrais ištekliais režimas nustojo galioti 2002 m. gruodžio 31 dieną. Dėl to 1995 m. kovo 27 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 685/95 dėl žvejybinės pastangos, susijusios su tam tikrais Bendrijos žūklės rajonais ir ištekliais, valdymo [8] ir 1995 m. birželio 15 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 2027/95, nustatančio žvejybinės pastangos, susijusios su tam tikromis Bendrijos žūklės zonomis ir

6 — OL L 358, p. 59; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 4 sk., 5 t., p. 460.

7 — Aktas dėl Ispanijos Karalystės ir Portugalijos Respublikos stojimo sąlygų ir sutarčių pritaikomųjų pataisų (OL 1985, L 302, p. 23, konkrečiai p. 69 ir paskesni, toliau – Stojimo aktas).

8 — 1995 m. kovo 27 d. Reglamentas (OL L 71, p. 5; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 4 sk., 2 t., p. 204).

ištekliais, valdymo sistemą [9], tam tikros nuostatos turi būti suderintos su nauja teisine baze“.

11. Be to, pagal Reglamento Nr. 1954/2003 trečią konstatuojamąją dalį „kitos reglamentais <…> Nr. 685/95 ir Nr. 2027/95 nustatytos nuostatos yra skirtos bendrajai žvejybos pastangos valdymo sistemai nustatyti siekiant, kad būtų užkirstas kelias žvejybinės pastangos didinimui ir nėra susijusios su <…> stojimo aktu. Tos nuostatos yra svarbios žuvininkystės valdymui ir dėl to jos turėtų būti toliau taikomos“.

12. Atsižvelgiant į tai, Reglamento Nr. 1954/2003 ketvirta konstatuojamoji dalis numato, jog „siekiant, kad būtų užtikrinta, jog nebūtų didinami galiojantys bendrieji žvejybinės pastangos lygiai, (aptariamo reglamento 1 straipsnyje įvardytuose) kvadratuose būtina nustatyti naują žvejybinės pastangos valdymo sistemą. Šia sistema žvejybinė pastanga būtų ribojama atsižvelgiant į šiose žvejybos vietose 1998–2002 m. taikytą žvejybinę pastangą“. (Pataisytas vertimas)

13. Reglamento Nr. 1954/2003 II skyrius yra susijęs su taip nustatyta žvejybinės pastangos valdymo sistema. Šiame skyriuje esančio aptariamo reglamento 3 straipsnis „Giliavandenėms žuvims ir tam tikriems moliuskams bei vėžiagyviams gaudyti skirtos priemonės“ suformuluotas taip:

„1. Išskyrus 6 straipsnio pirmoje dalyje nurodytą rajoną, valstybės narės:

a) visuose 1 straipsnyje nurodytuose Tarptautinės jūrų tyrinėjimo tarybos (ICES) rajonuose ir Žvejybos Rytų Centriniame Atlante komiteto (CECAF) kvadratuose žvejybos laivų, kurių didžiausias ilgis yra 15 m arba daugiau, žvejybinės pastangos lygius giliavandenių žuvų žvejybos vietose įvertina remdamosi metiniais 1998–2002 m. vidurkiais, išskyrus giliavandenių žuvų žvejybos vietas, kurioms taikomas 2002 m. gruodžio 16 d. Tarybos reglamentas (EB) Nr. 2347/2002, nustatantis specifinius prieinamumo reikalavimus ir susijusias sąlygas, taikomas giliavandenių žuvų išteklių žvejybai [10], bei šio reglamento priede nustatytas didžiųjų šukučių, valgomųjų krabų ir vorinių krabų žvejybos vietas. Apskaičiuojant žvejybinę pastangą, laivo žvejybos pajėgumas matuojamas kilovatais (kW) išreikšta įrengiamąja galia;

9 — 1995 m. birželio 15 d. Reglamentas (OL L 199, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 4 sk., 2 t., p. 224), iš dalies pakeistas 1999 m. sausio 19 d. Tarybos reglamentu (EB) Nr. 149/1999 (OL L 18, p. 3; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 4 sk., 5 t., p. 97).

10 — OL L 351, p. 6; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 4 sk., 5 t., p. 391.

b) skiria tokio lygio žvejybinę pastangą, kuri kiekviename Tarptautinės jūrų tyrinėjimo tarybos (ICES) rajone ir Žvejybos Rytų Centriniame Atlante komiteto (CECAF) kvadrate esančiose šio straipsnio a punkte minėtose žvejybos vietose buvo įvertinta pagal šio straipsnio a punktą.

<…>“ (Pataisytas vertimas)

14. Be to, Reglamento Nr. 1954/2003 6 straipsnis nustato specialią žvejybinės pastangos valdymo sistemą, taikomą biologiškai pažeidžiamame rajone, apibrėžtame Airijos pakrante. Šio reglamento septintoje konstatuojamojoje dalyje patikslinta, jog „buvo nustatyta, kad rajonas į pietus ir vakarus nuo Airijos – tai merlūzų jauniklių didelio susitelkimo vieta. Joje taikomi specialūs apribojimai giliavandenių tinklų naudojimui. Siekiant tų pačių apsaugos tikslų toje vietoje pagal pirmiau aprašytą bendrąją sistemą taip pat turėtų būti taikomi specialūs pastangos apribojimo reikalavimai <…>“.

15. Speciali žvejybinės pastangos valdymo sistema, kuri yra taikoma biologiškai pažeidžiamame rajone, tiksliai apibrėžtame Reglamento Nr. 1954/2003 6 straipsnio 1 dalyje, yra nustatyta to paties straipsnio 2 dalyje, kurioje numatyta, kad „valstybės narės <…> žvejybos laivų, kurių didžiausias ilgis yra 10 metrų arba daugiau, žvejybinės pastangos lygius giliavandenių žuvų žvejybos vietoms, išskyrus tas, kurioms taikomas <…> reglamentas (Nr. 2347/2002), ir didžiųjų šukučių, valgomųjų bei vorinių krabų žvejybai įvertina remdamosi metiniu 1998–2002 m. vidurkiu ir kiekvienai iš tokių žvejybos vietų skiria šitaip įvertintą žvejybinės pastangos lygį“. (Pataisytas vertimas)

16. Galiausiai Reglamento Nr. 1954/2003 11 straipsnio 1 dalis numato, kad, remdamasi valstybių narių pateikta informacija, Europos Bendrijų Komisija „Tarybai pateikia pasiūlymą dėl reglamento, kiekvienai valstybei narei nustatančio didžiausią metinę žvejybinę pastangą visuose 3 ir 6 straipsniuose nurodytuose rajonuose ir žvejybos vietose“.

17. Pagal aptariamo reglamento 11 straipsnio 2 dalies pirmąją pastraipą „Taryba, remdamasi Komisijos pasiūlymu, kvalifikuota balsų dauguma <…> nusprendžia dėl šio straipsnio 1 dalyje nurodytos didžiausios metinės žvejybinės pastangos“.

18. Remdamasi šia nuostata Taryba priėmė Reglamentą Nr. 1415/2004, kuris yra šio ieškinio dėl panaikinimo dalykas.

B — *Reglamentas Nr. 1415/2004*	
19. Pagal Reglamento Nr. 1415/2004 paskutinę konstatuojamąją dalį „laivams, plaukiojantiems su valstybės narės vėliava, pagal rūšių grupę, zoną ir žvejybinės rūšį nustatoma didžiausia metinė žvejybinė pastanga turi būti lygi tų laivų bendrajai žvejybinei pastangai per penkerius metus, 1998–2002 m., padalijant iš penkių“.	vietą bei pagal valstybę narę Reglamento (Nr. 1954/2003) 3 straipsnio 1 dalies a ir 3 straipsnio 1 dalies b punktuose nurodytiems rajonams yra nustatyti šio reglamento I priede.
	2. Didžiausi metiniai žvejybinės pastangos lygiai pagal rūšių grupę, rajoną ir žvejybos vietą bei pagal valstybę narę Reglamento (Nr. 1954/2003) 6 straipsnio 1 dalyje nurodytam rajonui yra nustatyti šio reglamento II priede.
20. Šis reglamentas numato:	
„1 straipsnis	*3 straipsnis*
Dalykas	Perplaukimas per zoną
Šiame reglamente didžiausia metinė žvejybinė pastanga nustatoma kiekvienai valstybei narei bei kiekvienam rajonui ir žvejybos vietai, nurodytai Reglamento (Nr. 1954/2003) 3 ir 6 straipsniuose.	1. Kiekviena valstybė narė užtikrina, kad panaudojant didžiausius metinius žvejybinės pastangos lygius pagal Reglamento (Nr. 1954/2003) 3 ir 6 straipsniuose nurodytus rajonus neturi būti praleista daugiau laiko žvejojant, palyginti su žvejybinės pastangos lygiais, panaudojamais atitinkamu laikotarpiu.
2 straipsnis	
Didžiausi lygiai	
1. Didžiausi metiniai žvejybinės pastangos lygiai pagal rūšių grupę, zoną ir žvejybos	2. Žvejybinė pastanga, atsiradusi dėl laivo perplaukimo per zoną, kurioje nėra vykdoma jokia žvejyba atitinkamu laikotarpiu, nėra panaudojama žvejybos veiksmams, atliekamiems tame rajone. Kiekviena valstybė narė tokią pastangą užregistruoja atskirai.

4 straipsnis

Metodologija

Kiekviena valstybė narė užtikrina, kad metodologija, naudojama žvejybinės pastangos registravimui yra tokia pati kaip ir vertinant žvejybinės pastangos lygius pagal Reglamento (Nr. 1954/2003) 3 ir 6 straipsnius.

5 straipsnis

Kitų žvejybos pastangų apribojimo sistemų laikymasis

I ir II prieduose nustatyti didžiausi metiniai žvejybinės pastangos lygiai nepažeidžia žvejybinės pastangos apribojimų, nustatytų remiantis atkūrimo planais ar bet kokia kita valdymo priemone pagal Bendrijos teisę, jeigu laikomasi mažiausią žvejybinės pastangos lygį nustatančios priemonės.

6 straipsnis

Įsigaliojimas

Šis reglamentas įsigalioja dvidešimtą dieną po jo paskelbimo *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje*.

Šis reglamentas yra privalomas visas ir tiesiogiai taikomas visose valstybėse narėse.“ (Pataisytas vertimas)

II — Ieškinys

21. Ispanijos Karalystė ieškinyje prašo, kad Teisingumo Teismas panaikintų Reglamento Nr. 1415/2004 1–6 straipsnius, pirma, remdamasi nediskriminavimo dėl priklausymo vienai ar kitai valstybei principo pažeidimu ir, antra, teigdama, kad Taryba, priimdama Reglamento Nr. 1954/2003 6 straipsnį ir Reglamentą Nr. 1415/2004, piktnaudžiavo įgaliojimais.

22. Ispanijos Karalystė 2006 m. birželio 22 d. pateiktame dublike aiškiai pareiškė prieštaravimą dėl Reglamento Nr. 1954/2003 teisėtumo pagal EB 241 straipsnį. Ji reikalavo, kad Teisingumo Teismas konstatuotų, jog šis reglamentas neteisėtas.

23. 2005 m. birželio 21 d. Teisingumo Teismo pirmininko nutartimi Komisijai buvo leista įstoti į bylą palaikyti Tarybos reikalavimus.

III — Vertinimas

A — *Dėl Ispanijos Karalystės pareikšto prieštaravimo, susijusio su teisėtumu, priimtinumo*

24. Pirmiausia pateiksiu nuomonę dėl Ispanijos Karalystės pareikšto prieštaravimo, susijusio su teisėtumu, priimtinumo.

25. Savo ieškinyje Ispanijos Karalystė nurodė pirmąjį kaltinimą, susijusį su nediskriminavimo dėl priklausymo vienai ar kitai valstybei principo pažeidimu, pirma, kalbant apie referencinį laikotarpį, kuris naudojamas nustatant maksimalią metinę žvejybinę pastangą, ir, antra, kalbant apie pažeidžiamo rajono apibrėžimą.

26. Argumentai, kuriuos ši valstybė narė pateikė savo kaltinimui pagrįsti, yra tokie patys kaip ir argumentai, kuriuos ji pateikė byloje, kurioje buvo priimtas minėtas sprendimas *Ispanija prieš Tarybą*.

27. Ispanijos Karalystė savo ieškinio 36 punkte nurodė, kad ji mano, jog Reglamento Nr. 1954/2003 3, 4 ir 6 straipsniai pažeidžia nediskriminavimo principą ir turi būti panaikinti. Todėl ji pareiškė ieškinį dėl panaikinimo byloje, kurioje buvo priimtas minėtas sprendimas *Ispanija prieš Tarybą*.

28. Paskui Ispanijos Karalystė patikslino, kad ji ginčija ir Reglamentą Nr. 1415/2004, nes jis įgyvendina Reglamento Nr. 1954/2003 3 ir 6 straipsnius.

29. Be to, kalbant apie antrąjį kaltinimą, susijusį su Tarybos piktnaudžiavimu įgaliojimais, savo ieškinyje Ispanijos Karalystė pakartojo argumentus, kuriuos ji pateikė byloje, kurioje buvo priimtas minėtas sprendimas *Ispanija prieš Tarybą*. Ji mano, kad Teisingumo Teismas turi panaikinti Reglamentą Nr. 1415/2004, kuris įgyvendina Reglamento Nr. 1954/2003 6 straipsnį, nes Taryba, priimdama šį 6 straipsnį ir įgyvendinančius teisės aktus, piktnaudžiavo įgaliojimais.

30. Ispanijos Karalystė dublike, kurį pateikė priėmus minėtą sprendimą *Ispanija prieš Tarybą*, teigia, kad būtina pareikšti prieštaravimą dėl Reglamento Nr. 1954/2003 teisėtumo pagal EB 241 straipsnį. Ji nurodo kelias priežastis, kurios, jos nuomone, pateisina būtinybę netiesiogiai patikrinti Reglamento Nr. 1954/2003 atitiktį Bendrijos teisei.

31. Kaip vieną iš šių priežasčių Ispanijos Karalystė visų pirma nurodo, kad prieštaravimas dėl teisėtumo yra būdas prireikus panaikinti nuostatas, kurios, nors ir prieštarauja Bendrijos teisei, yra akto, kuris yra ieškinio dėl panaikinimo dalykas, pagrindas. Šiuo atžvilgiu ji nurodo, kad egzistuoja tiesioginis teisinis ryšys tarp įgyvendinančio akto, t. y. Reglamento Nr. 1415/2004, ir pagrindinio akto, t. y. Reglamento Nr. 1954/2003. Iš tiesų duomenys, numatyti Reglamento Nr. 1415/2004 prieduose, gali būti nustatyti ir apskaičiuoti tik remiantis priemonėmis ir sąlygomis, įtvirtintomis Reglamento Nr. 1954/2003 3 ir 6 straipsniuose.

32. Be to, Ispanijos Karalystė mano, kad nagrinėjamas atvejis skiriasi nuo atvejo, kai valstybės narės pareikštas prieštaravimas dėl teisėtumo yra nepriimtinas dėl to, kad terminas ieškiniui dėl panaikinimo pareikšti yra pasibaigęs [11]. Iš tiesų Ispanijos Karalystė laikėsi šio reikalavimo pateikdama ieškinį dėl pagrindinio reglamento byloje, kurioje buvo priimtas minėtas sprendimas *Ispanija prieš Tarybą*.

33. Galiausiai ši valstybė narė nurodo, kad šioje byloje priimtame sprendime nebuvo iš esmės nagrinėti jos pareikšti kaltinimai, kurie iš principo yra taikomi įgyvendinimo reglamentui ir kurie pateisina Reglamento Nr. 1954/2003 netaikymą šioje byloje. Jos nuomone, kadangi nebuvo priimtas sprendimas dėl esmės ir tarp dviejų šiuo atveju svarbių reglamentų egzistuoja tiesioginis teisinis ryšys, tai įpareigoja Teisingumo Teismą nagrinėjant šį ieškinį nuspręsti dėl klausimo, ar Reglamentas Nr. 1954/2003 yra netaikytinas. Ispanijos Karalystė mano, kad priešingu atveju Teisingumo Teismo sprendimas būtų neveiksmingas.

34. Taryba savo atsiliepime į ieškinį nurodo, kad Ispanijos Karalystė neteigia, jog Reglamente Nr. 1415/2004 nesilaikyta Reglamento Nr. 1954/2003 nuostatų, bet, priešingai, ši valstybė narė mano, kad ginčijamas reglamentas yra neteisėtas, nes jame buvo laikytasi Reglamento Nr. 1954/2003 3 ir 6 straipsniuose nustatytų kriterijų. Taryba taip pat pažymi, kad byloje, kurioje buvo priimtas minėtas sprendimas *Ispanija prieš Tarybą*, Ispanijos Karalystė Teisingumo Teismo prašė panaikinti pastarojo reglamento 3 ir 6 straipsnius dėl tų pačių motyvų, kuriais remiamasi šiuo atveju, t. y. dėl nediskriminavimo principo pažeidimo ir piktnaudžiavimo įgaliojimais. Paskui ji išreiškia savo nuomonę dėl esmės.

35. Savo triplike Taryba pažymėjo, kad šis ieškinys dėl Reglamento Nr. 1415/2004 buvo pateiktas atskirame ir savarankiškame procese bylos, kurioje buvo priimtas minėtas sprendimas *Ispanija prieš Tarybą*,

11 — Šiuo klausimu Ispanijos Karalystės nurodo 1995 m. birželio 29 d. Sprendimą *Ispanija prieš Komisiją* (C-135/93, Rink. p. I-1651, 17 punktas).

atžvilgiu, nors du ieškiniai yra akivaizdžiai susiję. Ji nurodo, kad įpareigojimas kiekvienai valstybei narei laikytis Reglamente Nr. 1415/2004 nustatytos didžiausios metinės žvejybinės pastangos yra papildoma pareiga, tačiau nepriklausoma nuo Reglamento Nr. 1954/2003 3, 4 ir 6–8 straipsniuose numatytų pareigų.

36. Tarybos manymu, prieštaravimas dėl teisėtumo, pareikštas dubliko stadijoje, yra pavėluotas ir dėl to nepriimtinas. Ji mano, kad atsižvelgiant į tai, ką numato Teisingumo Teismo procedūros reglamento 42 straipsnio 2 dalies pirmoji pastraipa [12], Ispanijos Karalystės pareikšto ieškinio byloje, kurioje priimtas minėtas sprendimas *Ispanija prieš Tarybą*, atmetimas negali būti laikomas nauja faktine aplinkybe.

37. Šiuo atžvilgiu Taryba, be kita ko, teigia, kad Bendrijos institucijų priimtiems aktams yra nustatyta galiojimo prezumpcija, todėl Teisingumo Teismo sprendimas, patvirtinantis akto galiojimą, nepakeičia teisinės situacijos, kurioje yra ieškovas, ir dėl to negali būti aplinkybe, leidžiančia pateikti naują pagrindą.

38. Vis dėlto Taryba mano, kad Ispanijos Karalystė negali ginčyti Reglamento Nr. 1954/2003 galiojimo po to, kai pasibaigė terminas, nustatytas EB 203 straipsnio paskutinėje pastraipoje. Jos manymu, jei valstybė narė galėtų ginčyti Bendrijos akto galiojimą pareikšdama prieštaravimą dėl teisėtumo kiekvieną kartą, kai institucija priima šį Bendrijos aktą įgyvendinantį aktą, tai leistų be paliovos ginčyti Bendrijos aktus, sukeliančius teisinių pasekmių, o tai, jos nuomone, prieštarautų tikslui, kurio siekiama ieškinio pareiškimo terminais, t. y. užtikrinti teisinį saugumą.

39. Šiuo atžvilgiu Taryba remiasi Teisingumo Teismo praktika, iš kurios išplaukia, kad Bendrijų institucijų priimto sprendimo adresatas, kuris jo neginčijo per EB 230 straipsnio paskutinėje pastraipoje nustatytą terminą, negali remtis šio sprendimo neteisėtumu, šiam tapus galutiniu jo atžvilgiu [13].

40. Taryba mano, kad ši teismo praktika turi būti taikoma šioje byloje, nors ji ir skiriasi dviem aspektais, tai yra, pirma, Ispanijos Karalystė ginčijo aktą, kurio galiojimo klausimą kelia dabar, tačiau jos ieškinys buvo

12 — Pagal šią nuostatą „vykstant procesui negalima pateikti naujų pagrindų, išskyrus tuos atvejus, kai jie pagrindžiami teisinėmis ir faktinėmis aplinkybėmis, kurios tapo žinomos vykstant procesui“.

13 — Taryba nurodo 1983 m. lapkričio 15 d. Sprendimą *Komisija prieš Prancūziją* (52/83, Rink. p. 3707, 10 punktas), 1994 m. kovo 9 d. Sprendimą *TWD Textilwerke Deggendorf* (C-188/92, Rink. p. I-833, 13 punktas) ir 2001 m. Sprendimą *Nachi Europe* (C-239/99, Rink. p. I-1197, 29 punktas).

atmestas, antra, šiame procese ginčijamas aktas yra reglamentas.

41. Komisija pirmiausia pabrėžia, kad Reglamentas Nr. 1954/2003 ir Reglamentas Nr. 1415/2004 yra taip glaudžiai susiję, jog šis ieškinys beveik pažodžiui pakartoja ieškinį, dėl kurio buvo priimtas minėtas sprendimas *Ispanija prieš Tarybą*. Jos nuomone, šis ieškinys iš tikrųjų nėra pareikštas dėl Reglamento Nr. 1415/2004, bet nukreiptas prieš Reglamento Nr. 1954/2003 3, 4 ir 6 straipsnius. Reglamentas Nr. 1415/2004 nėra konkrečiai ar tiesiogiai paminėtas nė viename iš nurodytų ieškinio pagrindų. Todėl Komisija mano, kad Ispanijos Karalystė prašydama tęsti šį procesą bando išvengti sprendimo, kuriuo buvo atmestas jos ieškinys byloje *Ispanija prieš Tarybą*, pasekmių.

42. Be to, jos nuomone, nutylėtas ar numanomas prieštaravimas dėl teisėtumo nebuvo pateiktas tinkamai, nes, pirma, šis prieštaravimas susietas su ieškiniu dėl panaikinimo pagal EB 230 straipsnį, tai reiškia, jog Ispanijos Karalystė negali pateikti prieštaravimo, susijusio su akto, dėl kurio galėjo pareikšti ieškinį dėl panaikinimo, teisėtumu [14]. Antra, prieštaravimas dėl teisėtumo nėra susijęs su viešąja tvarka ir todėl turi būti aiškiai nurodytas ieškinyje [15].

43. Komisijos nuomone, prieštaravimas dėl teisėtumo, pareikštas dublike, turi būti laikomas pareikštu pasibaigus terminui. Be to, ji mano, kad prieštaravimas laikytinas nauju ieškinio pagrindu ir pirminio prašymo pakeitimu, o to neleidžia Teisingumo Teismo procedūros reglamento 42 straipsnio 2 dalies pirmoji pastraipa.

44. Dėl šių priežasčių Komisija mano, kad šį ieškinį reikia atmesti, nesant reikalo nagrinėti bylą iš esmės.

45. Ispanijos Karalystė savo atsiliepime į Komisijos įstojimo į bylą paaiškinimą patikslina, kad, jos nuomone, minėtas sprendimas *Ispanija prieš Tarybą* yra nauja faktinė ir teisinė aplinkybė, kuri tapo žinoma vykstant procesui ir kuri leidžia pateikti naują pagrindą pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 42 straipsnio 2 dalies pirmąją pastraipą. Galiausiai prieštaravimas dėl teisėtumo nepažeidžia nei teisinio saugumo, nei *res judicata* principų.

14 — Šiuo klausimu Komisija nurodo 1995 m rugsėjo 13 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimą *TWD prieš Komisiją* (T-244/93 ir T-486/93, Rink. p. II-2265, 103 punktas).

15 — Komisija šiuo klausimu nurodo 1959 m. gruodžio 17 d. Sprendimą *Société des fonderies de Pont-à-Mousson prieš Haute Autorité* (14/59, Rink. p. 445).

46. Nepritariu Tarybos ir Komisijos pozicijai, kad prieštaravimas dėl teisėtumo, kurį pateikė Ispanijos Karalystė šioje byloje, yra nepriimtinas.

47. Taryba ir Komisija savo nuomonei pagrįsti pateikia du teiginius: pirma, jos gina principinę poziciją, pagal kurią iš esmės laikoma, kad valstybė narė negali pateikti prieštaravimo dėl Bendrijos akto, kurį ji prieš tai galėjo nuginčyti, net jeigu tai yra reglamentas, teisėtumo. Antra, jos mano, kad prieštaravimas dėl teisėtumo pagrindinėje byloje yra pavėluotas.

48. Priešingai, manau, kad pagal EB 241 straipsnio formuluotę valstybei narei suteikiama daug galimybių kreiptis dėl reglamento pripažinimo netaikytinu, mano nuomone, taip pat ir tuomet, kai ji jau pareiškė ieškinį dėl tokio reglamento panaikinimo iš dalies, bet šis ieškinys buvo pripažintas nepriimtinu.

49. Be to, manau, kad Ispanijos Karalystės pareikštas prieštaravimas dėl teisėtumo negali būti laikomas pavėluotu, nes jis implicitiškai buvo nurodytas Ispanijos Karalystės pareikštame ieškinyje.

1. Dėl privilegijuoto ieškovo galimybės pateikti prieštaravimą dėl reglamento teisėtumo

50. Pirmiausia reikia priminti, jog pagal EB 241 straipsnį „nepaisant to, kad 230 straipsnio penktojoje pastraipoje nustatytas terminas yra pasibaigęs, bet kuri teismo proceso, kuriame ginčijamas Europos Parlamento ir Tarybos bendrai priimtas reglamentas arba Tarybos, Komisijos ar (Europos centrinio banko) priimtas reglamentas, šalis gali remtis 230 straipsnio antrojoje pastraipoje nurodytais pagrindais, kad Teisingumo Teismas tą reglamentą pripažintų netaikytinu“.

51. Teisingumo Teismas keletą kartų nagrinėjo prieštaravimų dėl teisėtumo, kuriuos pareiškė paprasti arba privilegijuoti ieškovai pagal EB 241 straipsnį, priimtinumo klausimą. Dėl to susiformavo įvairiapusė teismų praktika, kurios pagrindinės gairės išdėstytos toliau.

52. 1979 m. kovo 6 d. Sprendime *Simmenthal prieš Komisiją* [16] Teisingumo Teismas nurodė, kad „(EB 241) straipsnis yra bendrojo principo, užtikrinančio kiekvienos proceso

16 — 92/78, Rink. p. 777.

šalies, siekiančios panaikinti sprendimą, kuris yra tiesiogiai ir konkrečiai su ja susijęs, teisę ginčyti institucijų ankstesnių aktų, kurie yra skundžiamo sprendimo teisinis pagrindas, galiojimą, jei ši šalis pagal (EB 230) straipsnį neturėjo teisės pareikšti tiesioginio ieškinio dėl šių aktų, kurių teisines pasekmes ji tokiu būdu patiria, negalėdama reikalauti jų panaikinimo, išraiška“ [17].

53. Šis sprendimas įtvirtino teisių gynimo priemonių kompensavimo idėją ieškinio dėl panaikinimo ir prieštaravimo dėl teisėtumo ryšio atžvilgiu [18]. Teisingumo Teismas, numatydamas, kad prieštaravimas dėl teisėtumo priimtinas su sąlyga, kad neegzistuoja alternatyvi teisinė priemonė, šiam prieštaravimui suteikė subsidiarų pobūdį [19].

54. Taigi Teisingumo Teismas, nustatydamas, kad prieštaravimas dėl teisėtumo priimtinas, jei nėra galimybės tiesiogiai kreiptis į Bendrijos teismus, siekia išvengti, kad ši teisinė priemonė nesuteiktų antros galimybės nerūpestingam ieškovui. Iš to išplaukia vieningos teisminės gynybos principas, pagal kurį teisės subjektas pagal bendrąją taisyklę turi turėti tik vieną galimybę kreiptis į Bendrijos teismą [20].

55. Vadovaujantis šia logika naikinamasis terminas netiesioginiam prieštaravimui pareikšti skirtas nubausti ieškovą, kuris nepareiškė ieškinio dėl panaikinimo sprendimui ginčyti, nors tikrai turėjo tokią galimybę, už jo nerūpestingą elgesį [21].

56. Taigi privilegijuoti ieškovai, kaip ir paprasti ieškovai, nagrinėjant ieškinį dėl sprendimo panaikinimo, negali pareikšti prieštaravimo dėl ankstesnio to paties pobūdžio akto, kurį panaikinti jie galėjo prašyti tiesiogiai, teisėtumo. Teisingumo Teismo nuomone, priešingas sprendimas leistų nepaisyti ieškinio pateikimo termino, numatyto EB 230 straipsnio penktojoje pastraipoje [22]. Šis sprendimų, neginčytų per šį terminą, neliečiamumo principas netaikomas tik tuomet, kai tariamai neteisėtame akte yra ypač didelių ir akivaizdžių trūkumų, dėl kurių galima aktą laikyti neegzistuojančiu [23].

17 — 39 punktas.

18 — Pagal 2005 m. gruodžio 10 d. Monpeljė I universitete apgintoje L. Coutron disertacijoje „La contestation incidente des actes de l'Union européenne“ pavartotą formuluotę.

19 — Žr. J. Molinier „Exception d'illégalité“, *Jurisclasseur Europe*, 2007, fasc. 350, p. 7, 22 punktą.

20 — Žr. L. Coutron, op. cit., p. 113 ir 383.

21 — Šiuo naikinamuoju terminu pirmiausia buvo remtasi nerūpestingo ieškovo atžvilgiu nagrinėjant prašymą priimti prejudicinį sprendimą dėl galiojimo nustatymo (minėtas sprendimas *TWD Textilwerke Deggendorf*, 23–25 punktai). Kitais metais Europos Bendrijų Pirmosios instancijos teismas šiuos argumentus pritaikė nagrinėdamas prieštaravimą dėl teisėtumo (minėtas sprendimas *TWD prieš Komisiją*, 103 punktas).

22 — Žr. būtent minėtą sprendimą *Ispanija prieš Komisiją* (17 punktas).

23 — 1988 m. birželio 30 d. Sprendimas *Komisija prieš Graikiją* (226/87, Rink. p. 3611, 16 punktas). Taip pat šia prasme žr. 1969 m. gruodžio 10 d. Sprendimą *Komisija prieš Prancūziją* (6/69 ir 11/69, Rink. p. 523, 11–13 punktai).

57. Ar šie argumentai, grindžiami teisių gynimo priemonių kompensavimu, taip pat taikomi, kai pareiškiamas prieštaravimas dėl reglamento teisėtumo?

58. Teigiamai gali būti atsakyta, kai tokį prieštaravimą dėl teisėtumo pareiškia paprastas ieškovas. Tokiu atveju iš tiesų galimybė netiesiogiai ginčyti skirta kompensuoti neprivilegijuotų ieškovų ribotą galimybę pareikšti ieškinį dėl norminių aktų panaikinimo. Visuotinai taikomo akto, dėl kurio panaikinimo jie iš principo negali tiesiogiai kreiptis, atveju paprasti ieškovai negali būti apkaltinti rūpestingumo stoka ir todėl įgyja teisę netiesiogiai ginčyti aktą [24].

59. Tokie argumentai, mano manymu, atitinka Bendrijos teisės sistemoje numatytas teisių gynimo priemones ir suderinami su EB 241 straipsnio formuluote, kuri leidžia bet kuriai proceso šaliai netiesiogiai prašyti pripažinti reglamentą netaikytinu. Pripažindama paprastam ieškovui galimybę netiesiogiai ginčyti visuotinai taikomą aktą, Teisingumo Teismo praktika suderina teisių gynimo priemonių kompensavimo idėją su EB 241 straipsnio formuluote.

60. Tačiau, kai prieštaravimą dėl reglamento teisėtumo pareiškia privilegijuotas ieškovas, argumentai, grindžiami teisių gynimo priemonių kompensavimu, nėra tinkami, nes jie prieštarauja EB 241 straipsnio formuluotei.

61. Iš tiesų kadangi valstybės narės ir Bendrijos institucijos gali beveik be apribojimų pareikšti ieškinius dėl panaikinimo, tokie argumentai, pagal kuriuos prieštaravimo dėl teisėtumo priimtinumui taikoma sąlyga neturėti jokios galimybės tiesiogiai kreiptis į Bendrijos teismą, neišvengiamai reiškia, kad paneigiama bet kokia privilegijuotų ieškovų teisė ginčyti aktus netiesiogiai [25]. Tai aiškiai prieštarautų EB 241 straipsnio formuluotei, kuri, priminsiu, nepaisant to, kad 230 straipsnio penktojoje pastraipoje nustatytas terminas yra pasibaigęs, leidžia bet kuriai proceso šaliai prašyti pripažinti reglamentą netaikytinu [26].

62. Be abejo, dėl šios formuluotės „neįveikiamo pobūdžio“ [27] Teisingumo Teismas,

24 — Šia prasme žr. 1996 m. gruodžio 12 d. Sprendimą *Accrington Beef ir kt.* (C-241/95, Rink. p. I-6699, 15 ir 16 punktai).

25 — Žr. L. Coutron, op. cit., p. 393.

26 — Šia prasme žr. generalinio advokato G. Slynn išvadą byloje, kurioje 1987 m. vasario 12 d. buvo priimtas sprendimas *Prancūzija prieš Komisiją* (181/85, Rink. p. 689). Jo nuomone, „nepaisant valstybių narių „privilegijuotos“ padėties (EB 230) straipsnio atžvilgiu, <…> (EB 241) straipsnyje pavartota formuluote „bet kuri proceso <…> šalis“ norima pasakyti tai, kas sakoma, o ne „bet kuri proceso šalis, išskyrus valstybę narę““ (p. 703).

27 — Kaip suformulavo generalinis advokatas G. F. Mancini savo išvadoje (p. 5343), pateiktoje byloje, kurioje 1988 m. rugsėjo 27 d. buvo priimtas sprendimas *Graikija prieš Tarybą*, (204/86, Rink. p. 5323).

raginamas kelių generalinių advokatų [28], laipsniškai pripažino, kad privilegijuotas ieškovas nagrinėjant ieškinį dėl panaikinimo gali pareikšti prieštaravimą dėl reglamento teisėtumo [29].

63. Todėl negalima teigti, kaip tai daro Taryba ir Komisija, kad Ispanijos Karalystės pareikštas prieštaravimas dėl Reglamento Nr. 1954/2003 teisėtumo yra nepriimtinas, nes valstybė narė turėjo galimybę tiesiogiai pareikšti ieškinį dėl šio reglamento panaikinimo.

64. Mano manymu, šis argumentas juo labiau turi būti atmestas, jei privilegijuotas ieškovas pasinaudojo teise į ieškinį, bet jo ieškinys buvo atmestas dėl to, kad jo reikalavimai panaikinti aktą iš dalies buvo nepriimtini.

65. Iš tiesų, jei EB 241 straipsnio formuluotė draudžia pasiremti privilegijuoto ieškovo, kuris nepareiškė ieškinio dėl reglamento panaikinimo laiku, nerūpestingumu siekiant pripažinti prieštaravimą dėl tokio akto teisėtumo nepriimtinu, toks pats sprendimas *a fortiori* turi būti priimtas, kai valstybės narės ieškinys dėl panaikinimo, nors ir pareikštas laiku, buvo atmestas dėl to, kad jos reikalavimai panaikinti aktą iš dalies buvo nepriimtini.

66. Apskritai man atrodo, kad atsižvelgiant į Teisingumo Teismo praktiką, susijusią su prieštaravimo dėl teisėtumo priimtinumu, būtų nesuderinama taikyti griežtesnę bausmę, t. y. naikinamąjį terminą, privilegijuotam ieškovui, kuris elgėsi nelabai rūpestingai (šiame procese taip yra Ispanijos Karalystės atveju), nei ieškovui, kurio elgesys gali būti vertinamas kaip visiškai nerūpestingas.

67. Iš šių svarstymų darytina išvada, kad EB 241 straipsnio formuluotė valstybei narei suteikia daug galimybių pareikšti prieštaravimą dėl reglamento teisėtumo, taip pat, mano nuomone, ir tuomet, kai ji jau pareiškė ieškinį dėl tokio reglamento panaikinimo iš dalies, tačiau šis ieškinys buvo pripažintas nepriimtinu.

28 — Žr. būtent generalinio advokato K. Roemer išvados byloje, kurioje 1966 m. liepos 13 d. buvo priimtas sprendimas *Italija prieš Tarybą ir Komisiją* (32/65, Rink. p. 563), p. 600; generalinio advokato G. Slynn išvados byloje, kurioje buvo priimtas minėtas sprendimas *Prancūzija prieš Komisiją*, p. 703 ir generalinio advokato G. F. Mancini išvados byloje, kurioje buvo priimtas minėtas sprendimas *Graikija prieš Tarybą*, p. 5343–5345. Dėl tokių pačių argumentų žr. generalinio advokato P. Mengozzi 2007 m. rugsėjo 19 d. pateiktą išvadą Teisingumo Teismo nagrinėjamoje byloje *Komisija prieš Tarybą* (C-91/05).

29 — Daugelyje sprendimų implicitiškai pripažinta privilegijuotų ieškovų teisė netiesiogiai ginčyti reglamentą pareiškiant ieškinį dėl panaikinimo (žr. minėtus sprendimus *Italija prieš Tarybą ir Komisiją*, *Prancūzija prieš Komisiją* ir *Graikija prieš Komisiją*). Neseniai Teisingumo Teismas aiškiau pripažino, kad privilegijuotas ieškovas gali netiesiogiai ginčyti reglamentą (žr. ypač 2003 m. liepos 10 d. Sprendimą *Komisija prieš BCE* (C-11/00, Rink. p. I-7147, 74–78 punktai) ir 2005 m. balandžio 14 d. Sprendimą *Belgija prieš Komisiją* (C-110/03, Rink. p. I-2801, 76–81 punktai)).

2. Ar Ispanijos Karalystės pareikštas prieštaravimas dėl teisėtumo buvo pateiktas pavėluotai

68. Šiuo klausimu pirmiausia reikia nurodyti, jog viena iš prieštaravimo dėl teisėtumo priimtinumo sąlygų yra ta, kad ieškovas, kuris pareiškia netiesioginį prieštaravimą, turi tai padaryti aiškiai ir pagrįsti [30].

69. Taigi prieštaravimas dėl teisėtumo, kuris nėra nurodytas pagrindo santraukoje ir kuris nėra pagrįstas, turi būti pripažintas nepriimtinu [31].

70. Taigi būtina, kad „pagrindiniai teisiniai argumentai“ būtų nurodyti ieškinyje, o tai leistų prireikus juos plėtoti dublike [32].

71. Be to, draudimas vykstant procesui pateikti naujus pagrindus užkerta kelią ieškovui pirmą kartą pateikti prieštaravimą dėl teisėtumo dubliko stadijoje [33], išskyrus tuos atvejus, kai jie pagrindžiami teisinėmis ir faktinėmis aplinkybėmis, kurios tapo žinomos vykstant procesui, kaip tai numato Teisingumo Teismo procedūros reglamento 42 straipsnio 2 dalies pirmoji pastraipa [34].

72. Be to, reikia nurodyti, kad, Teisingumo Teismo nuomone, nors ši nuostata leidžia ieškovui išimtiniais atvejais pateikti naujus pagrindus ieškinyje nurodytiems reikalavimams pagrįsti, ji visiškai nereiškia, kad ieškovas gali pateikti naujus reikalavimus [35].

73. Atsižvelgdamas į šiuos reikalavimus, Bendrijos teismas jau pripažino, kad prieštaravimas dėl teisėtumo gali būti pareikštas implicitiškai.

74. Reikia pabrėžti, kad šis pripažinimas visiškai nesumenkina pareigos pagrįsti prieštaravimą dėl teisėtumo, jei laikoma, kad

30 — Žr. šiuo klausimu L. Coutron, op. cit., p. 102–104.

31 — Žr. būtent 2001 m. spalio 18 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimą *X prieš BCE* (T-333/99, Rink. p. II-3021, 115–117 punktai) ir 2005 m. birželio 15 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimą *Corsica Ferries France prieš Komisiją* (T-349/03, Rink. p. II-2197, 179–180 punktai). Taip pat žr. 2006 m. spalio 19 d. Tarnautojų teismo sprendimą *De Smedt prieš Komisiją* (F-59/05, Rink. VT p. I-A-1-109 ir II-A-1-409, 77 punktas).

32 — Minėtas sprendimas *X prieš BCE* (115 ir paskesni punktai).

33 — Teisingumo Teismas nusprendė, kad bylos dalykas yra nustatomas remiantis ieškiniu ir kad prieštaravimas dėl teisėtumo nėra priimtinas dubliko stadijoje (1985 m. liepos 11 d. Sprendimas *Salerno ir kt. prieš Komisiją ir Tarybą* (87/77, 130/77, 22/83, 9/84 ir 10/84, Rink. p. 2523, 37 punktas). Taip pat žr. 2005 m. rugsėjo 27 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimą *Common Market Fertilizers prieš Komisiją* (T-134/03 ir T-135/03, Rink. p. II-3923, 51 punktas), kurį patvirtino 2007 m. rugsėjo 13 d. Teisingumo Teismo sprendimas *Common Market Fertilizers prieš Komisiją* (C-443/05 P, Rink. p. I-7209, 106–110 punktai).

34 — Žr. būtent 1994 m. birželio 29 d. Sprendimą *Fiskano prieš Komisiją* (C-135/92, Rink. p. I-2885, 31–33 punktai).

35 — 1979 m. spalio 18 d. Sprendimas *GEMA prieš Komisiją* (125/78, Rink. p. 3173, 26 punktas).

šis pagrindas aiškiai išplaukia iš ieškinyje pateiktų argumentų, nors ieškovas aiškiai nenurodė, kad jis pareiškia prieštaravimą dėl teisėtumo pagal EB 241 straipsnį [36].

75. Apskritai Bendrijos teismas gali pripažinti numanomą prieštaravimą dėl teisėtumo priimtinu, tik jeigu teisiniai argumentai, kuriais jis remiasi, yra taip aiškiai ir tiksliai nurodyti ieškinyje, kad visiškai aišku, jog į šį teismą kreiptasi dėl prieštaravimo, susijusio su teisėtumu, EB 214 straipsnio prasme [37]. Iš tiesų, kai ši sąlyga yra įvykdyta, atsakovas gali pasirengti savo gynybai dėl šio netiesioginio prieštaravimo [38].

76. Šiuos reikalavimus pritaikius šioje byloje, reikia konstatuoti, kaip iš esmės tai pripažįsta Taryba ir Komisija, kad Ispanijos Karalystės ieškinyje pateikti du kaltinimai bei argumentai, kuriais jie grindžiami, pirma, skirti aiškiai nugin čyti Reglamento Nr. 1954/2003 3, 4 ir 6 straipsnių teisėtumą ir, antra, prašyti panaikinti Reglamentą Nr. 1417/2004, *kadangi jis įgyvendina pirmojo reglamento 3 ir 6 straipsnius*.

77. Taigi, mano nuomone, Reglamento Nr. 1954/2003 3 ir 6 straipsniai, kuriuos įgyvendina Reglamentas Nr. 1417/2004, netiesiogiai ginčijami Ispanijos Karalystės pareikštame ieškinyje, kuriame nurodyti aiškūs ir tikslūs teisiniai argumentai šia prasme.

78. Taip pat reikia pažymėti, jog iš Tarybos atsiliepimo į ieškinį aišku, kad ji suprato, jog Ispanijos Karalystės ieškinyje pateiktų argumentų esmė yra ginčyti Reglamento Nr. 1954/2003 3 ir 6 straipsnių teisėtumą [39]. Taigi numanomas prieštaravimas dėl teisėtumo abiem šalims buvo aiškus.

79. Tai reiškia, kad net jei Ispanijos Karalystė ieškinio stadijoje aiškiai nenurodė,

36 — 1996 m. birželio 6 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimas *Baiwir prieš Komisiją* (T-262/94, Rink. VT p. I-A-257 ir II-739, 37 punktas). Pirmosios instancijos teismo nuomone, „teismų praktika leidžia manyti, kad prieštaravimas dėl teisėtumo gali būti pareikštas implicitiškai, jei iš ieškinio santykinai aišku, kad ieškovas faktiškai pateikia tokį kaltinimą".

37 — Šiuo klausimu žr. 2001 m. rugsėjo 20 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimą *Spruyt prieš Komisiją* (T-171/00, Rink. VT p. I-A-187 ir II-855, 53 punktas), taip pat 2003 m. vasario 26 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimą *Nardone prieš Komisiją* (T-59/01, Rink. VT p. I-A-55 ir II-323, 27 punktas). Taip pat žr. L. Coutron, op. cit., p. 103. Kitą implicitiškai pareikšto prieštaravimo dėl teisėtumo pavyzdį galima rasti 2006 m. spalio 25 d. Pirmosios instancijos teismo sprendime *Carius prieš Komisiją* (T-173/04, Rink. VT, 44–60 punktai).

38 — Taigi minėtame sprendime *Spruyt prieš Komisiją* Pirmosios instancijos teismas patikrino, ar Komisija galėjo ginti savo poziciją dėl per rašytinę proceso dalį implicitiškai pareikšto prieštaravimo dėl teisėtumo (54–61 punktai).

39 — Žr. šios išvados 34 punktą.

kad ji remdamasi EB 241 straipsniu pateikė pagrindą, susijusį su Reglamento Nr. 1954/2003 3 ir 6 straipsnių neteisėtumu, šis prieštaravimas dėl teisėtumo gali būti laikomas implicitiškai pareikštu šiame ieškinyje.

80. Ši aplinkybė, mano nuomone, prieštarauja tam, kad aptariamas prieštaravimas dėl teisėtumo būtų laikomas pavėluotu ir dėl to būtų pripažintas nepriimtinu.

81. Be to, tai, kad kalbama apie netiesioginį Reglamento Nr. 1954/2003 ginčijimą iš dalies, man atrodo, neturi kliudyti laikyti jį priimtinu.

82. Atsižvelgiant į tiesioginio ryšio tarp pagrindinio ginčijamo akto ir netiesiogiai ginčijamo akto reikalavimą, ieškovo, mano nuomone, negalima kaltinti tuo, kad jis įrodė tokį ryšį savo argumentus prieštaravimui dėl teisėtumo pagrįsti iš esmės pateikdamas dėl pagrindinio teisės akto nuostatų, kurios yra būtent tos nuostatos, kurios įgyvendinamos įgyvendinimo teisės aktu.

83. Pridursiu, kad pagrindinis argumentas, kuriuo grindžiama teismo praktika, pagal kurį Bendrijos teisės akto panaikinimas iš dalies yra galimas tik tuomet, kai nuostatos, kurias prašoma panaikinti, gali būti atskirtos nuo likusios akto dalies [40], t. y. Bendrijos teismas negali priimti sprendimo *ultra petita*, kai pareikšti reikalavimai panaikinti Bendrijos aktą iš dalies ir kai jis pripažįsta, kad ginčijamos nuostatos yra neatskiriamos nuo likusios reglamento dalies, nėra taikomas prieštaravimui dėl teisėtumo. Iš tiesų naudojantis šia teisine priemone gali būti prašoma tiktai pripažinti netiesiogiai ginčytą teisės aktą netaikytinu, o ne jį panaikinti.

84. Todėl šios teismo praktikos taikymas pagal analogiją prieštaravimui dėl teisėtumo man neatrodo tinkamas.

85. Galiausiai manau, jog Ispanijos Karalystės dublike formaliai pagal EB 241 straipsnį pareikštas prieštaravimas dėl Reglamento Nr. 1945/2003 teisėtumo vis dėlto nereiškia, kad ji ginčija visas šio reglamento nuostatas. Atsižvelgiant į argumentus, kurie buvo nurodyti ieškinyje, šis prieštaravimas iš tiesų išlieka sutelktas ties aptariamo reglamento 3 ir 6 straipsniais.

40 — Žr. būtent minėtą sprendimą *Ispanija prieš Tarybą* (9 punktas ir cituota teismo praktika).

86. Atsižvelgdamas į šiuos svarstymus, manau, kad Ispanijos Karalystė šiam ieškiniui dėl panaikinimo pagrįsti gali pasiremti tuo, kad Reglamento Nr. 1945/2003 3 ir 6 straipsniai netaikytini.

87. Todėl, mano nuomone, šis ieškinys turi būti vertinamas kaip ieškinys, kuris remiasi vienu pagrindu, t. y. prieštaravimu dėl Reglamento Nr. 1945/2003 3 ir 6 straipsnių teisėtumo, kuriam pagrįsti Ispanijos Karalystė pateikia du argumentus, t. y. pirma, nediskriminavimo dėl priklausymo vienai ar kitai valstybei principo pažeidimą, antra, piktnaudžiavimą įgaliojimais.

B — *Dėl Ispanijos Karalystės pareikšto prieštaravimo dėl teisėtumo pagrįstumo*

88. Kaip anksčiau nurodžiau, Ispanijos Karalystė, pagrįsdama kaltinimus, susijusius su nediskriminavimo dėl priklausymo vienai ar kitai valstybei principo pažeidimu ir piktnaudžiavimu įgaliojimais, kartu nurodo argumentus, kuriuos pateikė nagrinėjant bylą, kurioje buvo priimtas minėtas sprendimas *Ispanija prieš Tarybą*.

89. Tiksliau tariant, Ispanijos Karalystė, pagrįsdama kaltinimą, susijusį su nediskriminavimo dėl priklausymo vienai ar kitai valstybei principo pažeidimu, nurodo:

— pirma, kad Reglamente Nr. 1954/2003 nurodytas atskaitos laikotarpis 1998–2002 m., kuris naudojamas kaip žvejybinės pastangos apskaitos pagrindas, atitinka laikotarpį, per kurį šiai valstybei narei, kitaip nei kitoms valstybėms narėms, dėl jos įstojimo į Bendriją buvo taikoma apribojimų sistema, ir

— antra, kad biologiškai pažeidžiamo rajono, apibrėžto Reglamento Nr. 1954/2003 6 straipsnio 1 dalyje, kuriam taikoma speciali žvejybinės pastangos sistema, ribos sutampa su buvusiu rajonu „Irish Box“, kuriame Ispanijos Karalystei taip pat buvo taikoma apribojimų sistema.

90. Apskritai Ispanijos Karalystė mano, kad pereinamojo laikotarpio sistema, kuri jai buvo taikoma dėl įstojimo į Bendriją, baigėsi 2002 m. gruodžio 31 d. ir kad naujajame reglamente atskaitai negalėjo būti naudojamas 1998–2002 m. laikotarpis. Iš tiesų

Taryba, Reglamente Nr. 1954/2003 remdamasi šiuo laikotarpiu žvejybinei pastangai įvertinti, paliko galioti diskriminaciją, kuri egzistavo iki šio reglamento galiojusiuose teisės aktuose.

91. Ispanijos Karalystė taip pat mano, kad Taryba neatsižvelgė į specifinę Ispanijos laivyno padėtį, kylančią iš Stojimo akto nuostatų, o tai yra nediskriminavimo dėl priklausymo vienai ar kitai valstybei principo pažeidimas.

92. Kalbant apie antrąjį kaltinimą, Ispanijos Karalystė teigia, kad Taryba priimdama Reglamento Nr. 1954/2003 6 straipsnį piktnaudžiavo įgaliojimais, nes tikrasis biologiškai pažeidžiamo rajono apibrėžimo tikslas yra ne apsaugoti merlūzų jauniklius, o pratęsti apribojimus, kurie jos laivynui buvo taikomi „Irish Box“ rajone.

93. Iš tiesų Ispanijos Karalystė mano, kad jei tikrasis tikslas būtų apsaugoti merlūzų jauniklius, tokios pačios priemonės, kokios numatytos Reglamento Nr. 1954/2003 6 straipsnyje, būtų taikomos ir kitiems vakarų vandenų rajonams. Be to, ji teigia, kad tokių techninių priemonių nustatymą reglamentuoja 1998 m. kovo 30 d. Tarybos reglamentas (EB) Nr. 850/98 dėl žuvininkystės išteklių apsaugos, taikant technines priemones jūrų gyvūnų jaunikliams apsaugoti [41].

94. Šiuos du kaltinimus detaliai išnagrinėjo generalinis advokatas P. Léger išvadoje, kurią jis pateikė byloje, kurioje buvo priimtas minėtas sprendimas *Ispanija prieš Tarybą*.

95. Pritariu šiai analizei ir dėl to Teisingumo Teismui nurodau šios išvados 41–81 punktus.

96. Čia apsiribosiu pažymėdamas tokias aplinkybes.

97. Kalbant apie pirmąjį kaltinimą, atrodo, kad yra objektyviai pateisinama, atsižvelgiant į tikslą užtikrinti žuvų išteklių pastovumą, visoms valstybėms narėms Reglamente Nr. 1954/2003 numatyti žvejybinės pastangos apribojimo sistemą remiantis kiekvienos valstybės narės nustatyta pastanga atitinkamose žvejybos vietose per 1998–2002 m. laikotarpį. Taigi Reglamento Nr. 1954/2003 3 straipsnyje nustatyta bendra žvejybinės

41 — OL L 125, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 4 sk., 3 t, p. 217.

pastangos valdymo sistema negali būti laikoma diskriminuojančia.

98. Kalbant apie Reglamento Nr. 1954/2003 6 straipsnio 1 dalyje apibrėžtą biologiškai pažeidžiamą rajoną, iš bylos medžiagos išplaukia, kad šio rajono sutapimas su „Irish box“ yra ribotas, nes biologiškai pažeidžiamas rajonas sudaro mažiau kaip pusę „Irish box“ [42]. Šiomis aplinkybėmis būtų sunku teigti, kad apribojimų sistema, taikoma Ispanijos Karalystei „Irish box“ rajone pagal Reglamentą Nr. 685/95 per 1998–2002 m. laikotarpį, pratęsiama šios valstybės narės nenaudai pagal Reglamento Nr. 1954/2003 6 straipsnio 1 dalį. Be to, minėtame straipsnyje nustatytas žvejybinės pastangos įvertinimo metodas biologiškai pažeidžiamame rajone taip pat pagrįstas objektyviu kriterijumi, t. y. laivų, kurių didžiausias ilgis yra 10 metrų arba daugiau, realiai vykdytos žvejybinės pastangos lygio metiniu 1998–2002 m. vidurkiu, o tai irgi atrodo pateisinama atsižvelgiant į tikslą riboti žvejybinę pastangą merlūzų jauniklių didelio susitelkimo vietoje.

99. Todėl manau, kad pirmasis kaltinimas turi būti atmestas.

100. Kalbant apie antrąjį kaltinimą ir atsižvelgus į nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką [43], nesutinku, kad priimdama Reglamento Nr. 1954/2003 6 straipsnį Taryba piktnaudžiavo įgaliojimais.

101. Pirma, iš tiesų Ispanijos Karalystė neįrodė, kad speciali žvejybinės pastangos valdymo sistema, taikoma biologiškai pažeidžiamame rajone, buvo nustatyta iš esmės siekiant kito tikslo nei apsaugoti merlūzų jauniklius.

102. Antra, manau, kad nei ta aplinkybė, jog techninės priemonės jūrų gyvūnų jaunikliams apsaugoti gali būti nustatytos ir kitu reglamentu nei tai, jog gali būti kitų biologiškai pažeidžiamų rajonų, šiuo atveju neįrodo, kad Taryba piktnaudžiavo įgaliojimais.

103. Tai reiškia, kad Ispanijos Karalystės pateiktas antrasis kaltinimas prieštaravimui dėl teisėtumo pagrįsti, mano nuomone, taip pat turi būti atmestas.

42 — Žr. žemėlapius, pridėtus prie Tarybos tripliko bei prie Komisijos įstojimo į bylą paaiškinimo byloje, kurioje buvo priimtas minėtas sprendimas *Ispanija prieš Komisiją*.

43 — Žr. būtent 1990 m. lapkričio 13 d. Sprendimą *Fedesa ir kt.* (C-331/88, Rink. p. I-4023, 24 punktas), 2001 m. lapkričio 22 d. Sprendimą *Nyderlandai prieš Tarybą* (C-110/97, Rink. p. I-8763, 137 punktas). Pagal šią teismo praktiką „teisės aktas tik tuomet laikomas priimtu piktnaudžiaujant įgaliojimais, jei, remiantis objektyviais, tinkamais ir suderinamais duomenimis, paaiškėja, kad jis buvo priimtas tik ar bent jau iš esmės siekiant kitų nei nurodytieji tikslų arba siekiant išvengti Sutartyje numatytos konkrečiomis aplinkybėmis taikytinos procedūros“.

104. Kadangi nė vienas kaltinimui, kuris buvo pareikštas prieštaravimui dėl teisėtumo pagrįsti, nebuvo pritarta, šis prieštaravimas, kuris yra vienintelis reikalavimų panaikinti Reglamento Nr. 1415/2004 1–6 straipsnius pagrindas, turi būti atmestas.

105. Iš to, kas pasakyta, išplaukia, kad šis ieškinys turi būti atmestas kaip nepagrįstas.

IV — Išvada

106. Atsižvelgdamas į ankstesnius svarstymus, Teisingumo Teismui siūlau:

— Ispanijos Karalystės pareikštą prieštaravimą dėl 2003 m. lapkričio 4 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 1954/2003 dėl su tam tikromis Bendrijos žvejybos vietomis ir ištekliais susijusios žvejybinės pastangos valdymo ir pakeičiančio Reglamentą (EB) Nr. 2847/93 bei panaikinančio reglamentus (EB) Nr. 685/95 bei (EB) Nr. 2027/95, 3 ir 6 straipsnių teisėtumo pripažinti priimtinu;

— atmesti Ispanijos Karalystės ieškinį dėl panaikinimo;

— priteisti iš Ispanijos Karalystės bylinėjimosi išlaidas pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 69 straipsnio 2 dalį, nurodant Komisijai padengia savo bylinėjimosi išlaidas, taikant to paties straipsnio 4 dalį.